

Sygnatura akt: XI GC 127/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) ((...)) (...) w W.

przeciwko **K. B.**

o zapłatę

utrzymuje w mocy w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 25 czerwca 2018 roku.

Sygn. akt XI GC 127/18

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 listopada 2017 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sadu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego (...) ((...))” (...) w W. wniosła przeciwko K. B. o zapłatę kwoty 20 447,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot częściowych oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu, powódka wskazała, iż na zlecenie pozwanego, powódka wykonała umowę przewozu i dostarczenia przesyłek. Łącznie powódka wykonała 8 zleceń na rzecz pozwanego za umówione wynagrodzenie, wystawiając na rzecz pozwanego 8 faktur VAT, na łączną kwotę 18 542,45 zł, mimo upływu terminów płatności wskazanych w fakturach VAT i kierowanych do pozwanego wezwań do zapłaty, pozwany nie uiścił na rzecz powódki należności głównej ani skapitalizowanych odsetek.

Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwany nie ustosunkował się w terminie do treści doręczonego odpisu pozwu, wobec czego dnia 25 czerwca 2018 r. Sąd wydał wyrok zaoczny uwzględniający powództwo w całości.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od ww. wyroku zaocznego, zaskarżając go w całości, wnosząc o uchylenie wyroku zaocznego, oddalenie powództwa, zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności oraz

zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 7 września 2018 r. oddalono wniosek pozwanego o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonych przez strony działalności gospodarczych, powódka (...) ((...))" (...) w W. przyjęła i wykonała na zlecenie pozwanego K. B. umowę przewozu oraz dostarczenia przesyłek z C. do pozwanego. Po wykonaniu umowy, powódka wystawiła na rzecz pozwanego szereg faktur VAT:

- dnia 26 kwietnia 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2050,88 zł z terminem płatności do dnia 10 maja 2016 r.;
- dnia 28 maja 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 6530,12 zł z terminem płatności do dnia 11 czerwca 2016 r.;
- dnia 7 czerwca 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3325,56 zł z terminem płatności do dnia 21 czerwca 2016 r.;
- dnia 15 czerwca 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 791,25 zł z terminem płatności do dnia 29 czerwca 2016 r.;
- dnia 21 czerwca 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1291,23 zł z terminem płatności do dnia 5 lipca 2016 r.;
- dnia 25 czerwca 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 133,41 zł z terminem płatności do dnia 9 lipca 2016 r.;
- dnia 18 lipca 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 123 zł z terminem płatności do dnia 1 sierpnia 2016 r.;

Nadto dnia 3 czerwca 2016 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego notę obciążeniową nr (...) na kwotę 4297 zł z terminem płatności do dnia 3 czerwca 2016 r.

Bezsporne, nadto dowód:

- korespondencja e-mail k. 43-45;
- faktury VAT k. 22-29;
- nota obciążeniowa k. 30;
- listy przewozowe k. 31-40;
- dokumenty celne k. 41-42, 46-49;
- upoważnienie celne k. 50;
- zlecenia transportowe k.52-53;

Pismem z dnia 6 lipca 2016 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 18 286,04 zł w terminie 7 dni.

Dowód:

- pismo z dnia 6 lipca 2016 r. k. 54;

Pismem z dnia 26 stycznia 2017 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 19 359 zł w terminie 14 dni.

Mimo upływu dodatkowego terminy płatności, pozwany nie uregulował zobowiązania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 26 stycznia 2017 r. k. 21;

Pozwem z dnia 3 lipca 2017 r. powódka wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego przeciwko pozwanemu pozew o zapłatę kwoty 19920,86 zł. Postanowieniem z dnia 25 września 2017 r. przekazano ww. sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi, jednakże wobec niezuzupełnienia braków formalnych pozwu przekazanego z (...), postępowanie umorzono postanowieniem z dnia 14 listopada 2017 r.

Dowód:

- pozew z dnia 3 lipca 2017 r. k. 92-94;

- postanowienie z dnia 25 września 2017 r. k. 96;

- postanowienie z dnia 14 listopada 2017 r. k. 98;

Sąd zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Mając na uwadze twierdzenia i zarzuty stron, niespornym był fakt zawarcia umowy między stronami, jej warunki i treść. Niesporny był fakt dostarczenia towaru. Pozwany nie kwestionował wysokości wynagrodzenia powoda (sposobu jego obliczenia). Faktu dostarczenia przesyłki. Pozwany podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczenia, który w świetle zebranego materiału dowodowego okazał się nieskuteczny.

Powód domaga się od pozwanego zapłaty w związku z realizacją umowy przewozu międzynarodowego. Transport odbył się na drodze z C. do miejscowości w Polsce a następnie do dalszych kontrahentów pozwanego na terenie Polski. Za podstawę prawną orzekania w niniejszej sprawie należało przyjąć konwencję o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. 1962 Nr 49, poz. 238 - dalej konwencja CMR). Zgodnie z art. 1 konwencji CMR stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W związku z tym przepisy konwencji CMR znajdują zastosowanie do łączącego strony stosunku prawnego i mają pierwszeństwo przed przepisami prawa krajowego.

Jednakże należy podkreślić, iż co do kwestii nieuregulowanych w konwencji stosuje się przepisy ustawy polskiej regulującej umowę przewozu, którymi są kodeks cywilny oraz ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012 r. poz. 1173). Sama ustawa prawo przewozowe stanowi w art. 1 ust. 3, iż jej przepisy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Wreszcie w zakresie nieuregulowanym w ww. aktach prawnych znajdują zastosowanie kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu (art. 775 k.c.). Zgodnie zaś z art. 774 k.c. Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach, których żadna ze stron ostatecznie nie kwestionowała. Niesporny był również fakt dostarczenia towaru i faktur VAT.

Sąd zauważa, że pozwany podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roczny termin przedawnienia należy zatem liczyć od dnia wymagalności faktur wystawionych przez powoda na rzecz pozwanego.

Zgodnie z treścią art 77 ust. 4 Ustawy Prawo Przewozowe bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty. W myśl treści art 75 ust. 1 i 2 ustawy dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Reklamację zaś lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty. W związku z powyższym w przypadku wezwania do zapłaty przez przewoźnika, bieg przedawnienia jego roszczeń o zapłatę ulega zawieszeniu na czas udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, liczony od dnia doręczenia wezwania, lecz na okres nie dłuższy niż trzy miesiące.

W rozpoznawanej sprawie powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z faktur objętych żądaniem pozwu pismem z dnia 6 lipca 2017 r. Powyższa czynność zawiesiła bieg terminu przedawnienia na okres 3 miesięcy tj. od dnia 6 lipca 2016 r. do dnia 6 października 2016 r. Początek biegu terminu przedawnienia poszczególnych faktur wskazując od najdalej wymagalnej przypadają na dzień 10 maja 2016 r. (data płatności faktury) natomiast faktury najbliższej wymagalnej na dzień 1 sierpnia 2016 r. Zatem roczny termin przedawnienia roszczeń, przy uwzględnieniu 3 miesięcznego okresu zawieszenia upływał odpowiednio w przypadku najdalej wymagalnej faktur w dniu 11 sierpnia 2017 r. a faktury najwcześniej wymagalnej w dniu 2 listopada 2017 r.

Jednakże, nawet gdyby przyjąć roczny termin przedawnienia roszczeń oraz okres trzech miesięcy zawieszenia, roszczenie powoda również nie uległo przedawnieniu.

Podkreślić należy, iż jak wynika z przedłożonych przez powódkę dokumentów, w dniu 3 lipca 2017 r. został przez powódkę złożony pozew do Elektronicznego Postępowania Upominawczego o zapłatę należności, wynikających z faktur (...) . Postępowanie toczyło się pod sygn. akt VI Nc-e 1281195/17. Postanowieniem z dnia 25.09.2017r. postępowanie zostało przekazane tutejszemu Sądowi, które zostało zarejestrowane pod sygnaturą XI GC 1419/17, w której to sprawie dnia 14 listopada 2017 r. wydano postanowienie o umorzeniu wobec nieuzupełnienia braków formalnych pozwu po przekazaniu z (...).

Sąd podziela stanowisko wyrażone w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013r. (III CZP 66/13), zgodnie z którą wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia.

Natomiast zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Wytoczenie powództwa przez powoda w dniu 3 lipca 2017 r. przed Sądem Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, które po skierowaniu sprawy do postępowania zwykłego, zostało umorzone, przerwało bieg przedawnienia, który, zaczął biec na nowo, od dnia złożenia pozwu i upływał odpowiednio w dniu 3 lipca 2018 r.

Przedmiotowy pozew został złożony dnia 28 listopada 2017 r. wobec czego przy uwzględnieniu 3 miesięcznego okresu zawieszenia, roczny termin przedawnienia roszczeń upływał odpowiednio w przypadku najdalej wymagalnej faktur w dniu 11 sierpnia 2017 r. a faktury najpóźniej wymagalnej w dniu 2 listopada 2017 r. Złożenie pozwu w dniu 3 lipca 2017. przerwało bieg terminu przedawnienia roszczeń.

Roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, gdyż zgodnie z art. 120 § 1 KC bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Termin przedawnienia zaczyna biec od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 Kodeksu cywilnego). Wymagalność to stan, w którym wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia od dłużnika. Ustawa nie definiuje pojęcia wymagalności, a w doktrynie, co jak podkreśla Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 1999 roku o sygn. CRN 500/90, przyjmuje się zgodnie, że należy przez wymagalność rozumieć stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługujących mu wierzytelności. Jest to więc stan o charakterze obiektywnym, którego początek następuje od chwili, w której wierzytelność zostaje uaktywniona. Z pewnością początku wymagalności nie da się ująć w jedną regułę obowiązującą dla wszystkich stosunków prawnych, zależy ona bowiem od charakteru zobowiązania i ich właściwości. W tym miejscu należy podkreślić, że świadczenia okresowe charakteryzują się tym, że w ramach jednego i tego samego stosunku prawnego dłużnik ma spełnić wiele świadczeń jednorazowych, a które nie mogą składać się na całość z góry określoną. Istotą jest tutaj powtarzanie się kolejnych świadczeń w ustalonych odstępach czasu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku. Orzeczenie o odsetkach zawarte w wyroku zaocznym z dnia 25 czerwca 2018 r. oparte jest o normę art. 481 k.c.

Powód sprawę wygrał w całości, stąd koszty procesu zasądzono na jego rzecz od pozwanego w myśl normy art. 98 k.p.c. Na koszty te składa się, opłata od pozwu 1023 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa i wynagrodzenie radcy prawnego – pełnomocnika w kwocie 3617 złotych (§2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Dnia 2 stycznia 2019 roku